

Sygnatura akt VI W 4528/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 roku

sprawy przeciwko K. S. synowi Z. i B. z domu B.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że

w dniu 08.07.2014r o godz. 17:38 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki O. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 05.06.2014r o godz. 08:55 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 28 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **K. S.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

K. S. jest właścicielem samochodu osobowego marki O. o nr rej. (...).

W dniu 05 czerwca 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 08:55:55, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 78 km/h, podczas gdy dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h. Kierujący przekroczył więc dozwoloną prędkość o 28 km/h.

Wydruk z fotoradaru wraz ze zdjęciem twarzy kierowcy został przesłany do właściciela pojazdu, K. S..

Obwiniony został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie komu został powierzony uwidoczniiony na załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość. K. S. w dniu 8 lipca 2014r. stawił się w siedzibie Straży Miejskiej. Wyjaśnił, że 05 czerwca 2014r. poruszał się pojazdem marki O. o nr rej. (...) wraz ze swoim ojcem, ale nie wie kto kierował pojazdem i przekroczył dozwoloną prędkość. Ponadto obwiniony wyjaśnił także, że

zdjęcie z fotoradaru jest niewyraźne, osoba przedstawiona jako kierowca nie ma ubranych okularów, podczas gdy obwiniony kierując pojazdem zawsze ma okulary.

dowód:

protokół przesłuchania K. S. k. 4,

notatka służbowa k. 6

wydruk z fotoradaru, k. 7,

wezwanie Straży Miejskiej do osobistego stawiennictwa wraz z potwierdzeniem nadania k. 8, k. 9

W postępowaniu jurysdykcyjnym, na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015r. K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że na podstawie zdjęcia z fotoradaru nie jest w stanie wskazać czy w dniu 5 czerwca 2014r. pojazdem kierował on czy jego ojciec. Ponadto, z uwagi na upływ czasu jaki minął od dnia zdarzenia do dnia jego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej 8 lipca 2014r., nie mógł on wówczas stwierdzić, czy kierowcą był on czy Z. S..

dowód:

wyjaśnienia obwinionego, k. 21

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. Obwinionemu doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej jego samochodem w dniu 05 czerwca 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 28 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Udzielenie takiej informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony nie potrafi bowiem powiedzieć kto kierował pojazdem gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na nim obowiązku.

W rozpatrywanej sprawie, charakter dostarczonego obwinionemu zdjęcia, mógł pomóc mu w wykonaniu tego obowiązku. Pomimo tego, obwiniony, powołując się na upływ czasu i niepamięć nie wskazał kierowcy pojazdu, będącego sprawcą wykroczenia drogowego.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

W związku z tym, niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu, komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że kara taka jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając K. S. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.